

2(1923)

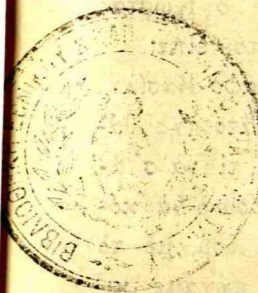
ΟΡΘΡΟΣ

ΙΔΡΥΤΑΙ:
Γ. ΤΣΟΥΚΑΝΤΑΣ
Β. ΠΑΠΑΔΟΥΓΕΩΡΓΟΣ

Κλητ. 3/1924

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Τ. ΤΣΙΜΠΟΣ	ΕΤΟΣ Α΄	ΓΡΑΦΕΙΑ: ΦΑΒΙΕΡΟΥ 7
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: Β. ΝΟΔΑΡΟΣ	ΦΥΛΛΟΝ 2	ΑΘΗΝΑΙ: 15 ΜΑΪΟΥ 1923



ΣΕ ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ

Λίγο πιό άργά και τίποτε δέν θάχε γίνει..
Σε μιá στιγμή τὰ πάντα πώς, ώ πώς αλλάζουν!
Υπουλη άν είνε ή τρικυμιά, μιá κ' ή γαλήνη...
Καράβια μήπως δέ βυθοῦν κ' εκεί ποῦ άράζουν;

* *
Βέβαια, μιá τύχη όλα μαζί τὰ κυβερνάει,
Μάς ξαπατά πολὺ συχνά κ' ή πρόγνωση μας,
Και κάποτε ή άναμελιά, ποῦ δέ γελάει,
Μάς πηρετεί καλύτερα άπ' τή στόχασή μας.

* *
Έτσι λοιπόν ή άλλοιώτικα, τὰ πεπρωμένα
Θνητὸς άς μή ζητάει ποτέ νά τὰ ξηγήσει...
Κι' όταν ή μαύρη σφοδρά θά βρῆ κανένα...
Μιάν άλλη πιό μαυρίτερη θ' άκολουθήσει.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΙΟΥΛΙΑΣ

Σάν κάποιος άνθάκι, ποῦ ἔπαιζα στα δάχτυλα, λευκό
"Ίδιο μέσ' στο άνοϊξιάτικο γελοῦσε μεσημέρι
Τό εὐγενικό Σας πρόσωπον άβέβαια γαληνό
Κι' ώς κάποια άμφίβολη χαρά νά έκαρτέρη.

* *
Μά σιῶν ματιῶν Σας τὸ άπειρο βάθος ώ! ποιοὶ οὐρανοὶ
Και ποιά θλιμμένα, ἔξωτικά και σκοτεινά τοπεία
Σά μουσκεμμένα άπό μιá άργή κι άδιάκοπη βροχή
Τὴν πολλαπλήν τους άπλωναν τή γοητεία;

* *
Τῶν σκεφτικῶν ματιῶν Σας τὸ βαθὺ νά τραγουδῶ
Αἰνιγμα άς ἦταν βολετό μ' άργή φωνοῦλα αἰώνια
Κ' ἔτσι γλυκά ὅσον ποτέ-και πώς νά τὸ συλλογιστῶ
Στὴ νύχτα δέν κελάηδησαν βαθιά τ' άηδόνια.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΥΟ ΑΠΟΜΑΧΟΙ

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

Κι' ἓνα δειλινό, ἄξαφνα, παρουσιάστηκε στὴ γειτονιά τὸ φάντασμα του. Γιατὶ δὲν ἦταν θέβαια ὁ Βασίλης αὐτός, ἔτσι ὅπως γύρισε τώρα... χλωμός, ἀδύνατος πετοῖ καὶ κόκκαλο, μὲ τῶνα χέρι ξερό, μὲ τῶνα πόδι κομμένο! Φοροῦσε μιὰ στολὴ λιγδωμένη, κουρελιασμένη, καὶ περπατοῦσε μὲ ἀγῶνα, στηριγμένος ἀπάνω σ' ἓνα δεκανίκι.

Ὁ Κώστας, ἄμα τὸν εἶδε ἔτσι, ἔβαλε τὰ κλάμματα σὰν μωρὸ παιδί.

— «Πῶς σὲ καταντήσανε ἔτσι, μωρὲ Βασίλη; τοῦ ἔλεγε πῶς ἔφυγες καὶ πῶς μοῦ γυρίζεις;...»

— «Ὅπως, ἔφυγες καὶ σὺ μιὰ φορά γιὰ τὴν Μπαρμπαριά, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Βασίλης, κι' ὅπως ἐγύρισες, ἀπαράλλατα! Δὲν σοῦ τῶγραφα, Κώστα, πῶς τώρα εἶμαστε ἴσια κι' ἴσια; Νάτο, τὸ βλέπεις.»

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, ἔν ἄλλο σαμνὶ μπῆκε δίπλα στὸ σαμνὶ τοῦ Κώστα, τοῦ μανάβη, ἀπόξω πάντ' ἀπὸ τὸ φούρνο.

Καὶ μπροστὰ στὸ καροτσάκι δύο σακάτηδες κάθονται τώρα, καὶ βοηθώντας ὁ ἓνας τὸν ἄλλο—δύο ἄνθρωποι ποῦ μετὰ βίας κάνουν ἓνα,—πουλοῦν πορτοκάλια τὸν χειμῶνα καὶ σταφύλια τὸ καλοκαίρι.

Ὁ Βασίλης φυσικὰ δὲν μπορούσε πιά νὰ ζυμῶνῃ, κι' ὁ φίλος του ὁ Κώστας, γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀφίση νὰ ζητιανέψῃ, μοιράστηκε μαζὺ του τὴ μικρὴ του δουλειά.

Ἔτσι ὅλες του τῆς ὥρες, σακάτης τῶρα κι' αὐτός, τῆς περὶνὰ δίπλα στὴ σακάτη.

Κι' ὅπως πρῶτα τὸν ἐθαίξε αὐτὸς νὰ

τοῦ ἐξιστορῆ τὴ θαλασσινὴ του ζωὴ, θάζει τώρα καὶ ὁ Κώστας τὸν Βασίλη νὰ τοῦ μιλᾷ γιὰ τῆς φουρτοῦνες τοῦ πολέμου.

Ἐνα βράδυ, στὴν καμαροῦλα, ποῦ τὴν ἔχουν τώρα μισιακὴ, ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐκατοστὴ διήγησι γιὰ τὴ μάχη τῶν Γιαντισῶν, ὅπου ὁ Βασίλης εἶχε πληγωθῆ δύο φορές,—πρῶτα μὲ τὴν ὀβίδα στὸ πόδι, ἔπειτα, καθὼς βογγοῦσε ξαπλωμένος, μὲ τὴ σφαῖρα στὸν ὦμο,— ὁ Κώστας κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ τοῦ εἶπε:

— «Τὰ ἴδια τὰ δικά μου καψο-Βασίλη. Τὶ νὰ σὲ κατεβάζουν στὸν πάτο τῆς θάλασσας νὰ κόψῃς σφουγγάρια, τὶ νὰ σ' ἀμολάνε στὸν κάμπο καὶ στὸ βουνὸ νὰ κόψῃς Τούρκους!... Μὲ τὸ χακὶ ἐσύ, μὲ τὸ σκάφαντρο ἐγώ, στὸν πόλεμο πήγαμε κι' οἱ δύο μας. Καὶ νὰ τώρα τὰ χάλια μας! Κοιμήσου!»

ΤΕΛΟΣ

ΛΗΔΑ

Στὸ μονοπάτι, Λήδα, ποῦ περάσαμε τὴ μέρα τὴ στερνὴ χέρι μὲ χέρι, τὰ χόρτα ἐμεγαλώσανε κ' ἐμίξανε κι' ὁ δρόμος ἔχει κλείσει ἀπὸ τὴ φτέρη.

Κ' ἐγώ, λὲς κ' εἶνε τώρα ποῦ περάσαμε, τὰ χνάρια σου, Λήδα, γυρεῦω ἀκόμα, καὶ νοιώθω τ' ἄρωμά σου στ' ἀγρολού-
[λουδα
καὶ τοῦ φιλιῦ τὴ γλύκα μὲς' στὸ στόμα.

Τῆς μοίρας εἶνε τᾶνθια νὰ μαραίνωνται, Τὸ στόμα τοῦ φτωχοῦ νὰ μὴ χορταίνῃ κ' ἐμεῖς, Λήδα, κ' ἐμεῖς νὰ ζητιανεύ-
[ουμε
λίγη χαρὰ μὲ δάκρυα ποτισμένη!

ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΙΝΑΣ

ΑΦΓΑΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ.

ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΜΑΛΛΙΑ

(Τοῦ ΜΟΥΧΑΜΑΤΖΗ)

Τὴ νύχτα, χτές, τὰ χάδια μου βυθίστηκαν σὲ πέλαγος μαύρων μαλλιῶν,—

Καὶ τὰ φιλιὰ μου, σὰ σμήνη μελισσῶν ὠργίασαν μέσα σὲ ἄσωτη ἀφθονία μαύρων μαλλιῶν.—

τὴ νύχτα, χτές, τὰ χάδια μου βυθίστηκαν στὸ σκοτεινὸ μυστήριο μαύρων μαλλιῶν,—

καὶ τὰ φιλιὰ μου σὰ σμήνη μελισσῶν, ὠργίασαν μέσα στὴ γλύκα εὐχυμῶν ῥοδιῶν,—

καὶ μὲς σ' ἄρώματα τοῦ πλούσιου μπουκέτου, ποῦ λουλουδίζει τὸ λαιμὸ τῆς βασίλισσάς μου, τοῦ μπουκέτου τῶν μαύρων τῆς μαλλιῶν,—

καὶ μὲ τὰ δόντια μου δάγκασα τὴ χρυσὴν ἀκρούλα τοῦ ἀφτιοῦ τῆς.

Τὴν περασμένη νύχτα, τὰ χάδια μου βυθίστηκαν σὲ πέλαγος μαύρων μαλλιῶν,—

καὶ τὰ φιλιὰ μου, σὰ σμήνη μελισσῶν, ὠργίασαν μέσα σὲ ἄσωτη ἀφθονία μαύρων μαλλιῶν,

—Τὰ φιλιὰ σου ὠργίασαν μέσα σ' ἄρώματα τοῦ πλούσιου μπουκέτου τῶν μαύρων μου μαλλιῶν, ὦ φίλε μου, κι' αὐτὰ τ' ἄρώματα σὲ μέθυσαν, κ' ἔπεσες ζαλισμένος κι' ὅπως ὁ ὕπνος πήρε τὸ Μπαχράμ (1) στὸ κρεβάτι τῆς Σαρασιγιᾶς, σὲ πήρε καὶ σένα ὁ ὕπνος στὸ κρεβάτι μου.

«Μὰ ξέρω κάποιον, ποῦ ὠρκίστηκε τὸ χαμὸ σου, γιατί τοῦ κλεψῆς τῶν μάγουλῶν μου ὄλα τὰ ῥόδα,—

καὶ τώρα τρέφει γιὰ σένα ἄσπονδο μίσος, ὁ Κουκιντάρ (2) τῶν μαύρων μου μαλλιῶν.

(1) Μπαχράμ, ἦρος ἐνδὲς ἀφγανικοῦ μύθου. Ἐνθ' ἀναπαύεται στὸ πλάι τῆς Νεράϊδας Σαρασιγιᾶς, ἔρχεται καὶ τὸν τσακώνει ὁ Σαῦ-φούρ, ὁ ἀδερφὸς τῆς Νεράϊδας.

(2) Κουκιντάρ, φύλακας, δηλαδὴ ὁ δούλος.

—Τὴ νύχτα, χτές, τὰ χάδια μου βυθίστηκαν σὲ πέλαγος μαύρων μαλλιῶν,—

»καὶ τὰ φιλιὰ μου, σὰ σμήνη μελισσῶν, ὠργίασαν μέσα σὲ ἄσωτη ἀφθονία μαύρων μαλλιῶν.

» Τὸ χαμὸ μου ὠρκίστηκε, ἀγάπη μου, ὁ Κουκιντάρ τῶν μαύρων σου μαλλιῶν; Μὰ ὁ Θεὸς θὰ μὲ φυλάξει ἐμένα! Δὲν τὸ θέλεις;

» Γιὰ ὑπεράσπισή μου, ὡς τόσο, στρίψε καὶ κἀν' τις ἓνα ῥόπαλο, τις βαρειὲς μαῦρες σου πλεξοῦδες: θέλεις;

» Καὶ δὲς μου, ἀκόμα, τὴν ἀσπράδα τοῦ προσώπου σου: διψῶ γιὰ αὐτὴν ὅπως ἓνας Τουτί (3). Θέλεις, καλὴ μου;

» Γιὰ μιὰ φορά, ἀκόμα, ἀμόλησέ με μέσα σὲ τὴν ἠδυπάθεια τῶν μαύρων σου μαλλιῶν. Θέλεις, καλὴ μου;

» Τὴν περασμένη νύχτα, τὰ χάδια μου βυθίστηκαν σὲ πέλαγος μαύρων μαλλιῶν,—

» Καὶ τὰ φιλιὰ μου, σὰ σμήνη μελισσῶν, ὠργίασαν μέσα σὲ ἄσωτη ἀφθονία μαύρων μαλλιῶν.

—Γλυκέ μου φίλε, θὰ παραμερίσω τὸ παραπέτασμα τῶν βαρειῶν μαύρων μου μαλλιῶν, καὶ θὰ σ' ἀφήσω νᾶμπεις στὸ περιβόλι τοῦ ἄσπρου μου λαιμοῦ,—

» μὰ πολὺ φοβοῦμαι μὴν, ὕστερα, μὲ περιφρόνηση μὲ παρατήσεις, καὶ φύγεις δίχως πιά νὰ γυρίσης νὰ μοῦ ῥίξῃς μιὰ ματιά.

» Εἶμαι ὠραία, ὡς τόσο, καὶ τόσο ἄσπρη, ὥστε τὸ φῶς τῆς λάμπας χάνεται μπρὸς σὲ τὴν ἀσπράδα τοῦ προσώπου μου

» Κ' ἔπειτα, ὁ Θεὸς μοῦδωσε γιὰ στολισμὸ τὰ βαρειὰ μαῦρά μου μαλλιά.

(3) «Τουτί» εἶναι ὁ Ἰνδικὸς παπαγάλος. θεωρεῖται πῶς ἐρωτεύεται ἓνα ἄλλο πολὺ ὠραῖο πουλὶ τῶν Τροπικῶν, ποῦ τὸ λένε Χαρό. Τὰ δύο αὐτὰ ὀνόματα τὰ δίνουν οἱ Ἀφγανοὶ δὲ ὅ,τι εἶναι ἐξαιρετικῶς ὠραῖο, καὶ παίζουν μεγάλο ῥόλο στὸν ἐρωτα, ἐπειδὴ τὰ χρησιμοποιοῦν οἱ ἐρωτευμένοι γιὰ καϊδευτικά, ὅταν μιλοῦν στὸ ἀντικείμενο τῆς λατρείας τους.

—Τὴ νύχτα, χτέες, τὰ χάρδια μου βυθίστηκαν σὲ πέλαγος μαύρων μαλλιῶν,—
καὶ τὰ φιλιὰ μου, σὰ σμήνη μελισσῶν,
ὠργίασαν μέσα στὴν ἄσωτη ἀφθονία μαύρων μαλλιῶν.

» Ὁραία, ἀνάμεσα στὶς πρὶ ὡραῖες σ' ἔκανε ὁ Θεός. ὦ βασίλισσά μου! Εἶμαι σκλάβος σου ἐγώ! Ρίξε μὲ ματιὰ στὸ σκλάβο σου, ὦ βασίλισσά μου!

» Σήμερα τὴν αὐγή, τὴ χαρραγή, μὲ μὴ γυναῖκα σοῦστειλά τὸ μήνυμά μου, τὸ ἐρωτικό, ὅλο λαχτάρω.

» Νιώθω τὴν καρδιά μου νὰ τὴ δαγκάνει ἓνα φίδι, τὸ φίδι τῶν μαύρων σου μαλλιῶν.

» Τὴν περασμένη νύχτα, τὰ χάρδια μου βυθίστηκαν σὲ πέλαγος μαύρων μαλλιῶν,—

» καὶ τὰ φιλιὰ μου σὰ σμήνη μελισσῶν, ὠργίασαν μέσα στὴν ἄσωτη ἀφθονία μαύρων μαλλιῶν.

—Μὴ φοβάσαι καθόλου, γλυκέ μου φίλε! Εἶμαι γόησσα ἐγώ! Καὶ θὰ γητέψω μὲ τὸ σφύριμά μου τὸ φίδι ποὺ σοῦ δαγκάνει τὴν καρδιά.

» Μά, ὠϊμένα! Ποιὸς θὰ γητέψει τὸ φίδι ποὺ δάγκασε τὴν τιμὴν μιᾶς δυστυχισμένης;

» Ἄν μ' ἀγαπᾶς, ἔλα νὰ φύγωμε ἀπὸ τὸ Πακλί: αὐτὸ τὸ κτήνος, ὁ ἄνδρας μου μοῦ προξενεῖ τὴ φρίκη.

» Ἀπὸ τούτη τὴ στιγμή, τοῦ δίνω ἀπόλυτη ἐξουσία στὰ μαῦρά μου μαλλιὰ.

—Τὴ νύχτα, χτέες, τὰ χάρδια μου βυθίστηκαν σὲ πέλαγος μαύρων μαλλιῶν,—

» Καὶ τὰ φιλιὰ μου, σὰ σμήνη μελισσῶν, ὠργίασαν μέσα στὴν ἄσωτη ἀφθονία μαύρων μαλλιῶν.

» Ὁ Μουχαματζί, ἀπὸ τούτη τὴ στιγμή, ἔχει ἀπόλυτη ἐξουσία ἀπάνω σ' ὁ λους τοὺς τραγουδιστάδες τοῦ Πακλί,—

» ἐπιβάλλει φόρους στοὺς Ἐμίρηδες τοῦ Ντελχί, —

» βασιλεύει στὴν αὐτοκρατορία του, καὶ τὴν κυβερνᾷ μ' ἓνα ἐβένινο σκῆπτρο ἀπὸ μαῦρα μαλλιὰ.

» Τὴ νύχτα, χτέες, τὰ χάρδια μου βυθίστηκαν σὲ πέλαγος μαύρων μαλλιῶν,—

» Καὶ τὰ φιλιὰ μου, σὰ σμήνη μελισσῶν, ὠργίασαν μέσα στὴν ἄσωτη ἀφθονία μαύρων μαλλιῶν.

Σημ. Ὁ Μουχαματζί γεννήθηκε, στὸ Ντελχί τῶν Ἰνδιῶν, τὸ 1830. Παιδί μικρό, πῆγε στὸ Κανταχάρ, ὅπου ἄρχισε ζωὴ ἀλτῆτικη καὶ ἀκατάστατη. Ἐκανε πολὺ νέος ποιήματα, καὶ σὲ ἡλικία 25 ἐτῶν, ἐθεωρεῖτο διδάσκαλος τῆς τέχνης τοῦ τραγουδιοῦ. Ἡ ποίησή του εἶναι μὲ ἄβυσσος ἰδεῶν, εἰκότων, αἰσθημάτων, ἠδονιστικῶν συναισθημάτων, σὲ πολλὰ, ὅμως μέρη, φανερώνει τὸ ἀνιδόροτο πνεῦμα τοῦ δημιουργοῦ. Γιατί, στ' ἀλήθεια, ὁ Μουχαματζί εἶταν πνεῦμα ἀνιδόροτο, βέβαια ἀπὸ τὴ μεγάλη κατάχρησιν ποὺ ἔκανε στὰ πιεσά. Εἶχε μεγάλο μανιὰ, κ' ἔλεγε πὼς εἶταν βασιλιάς, καὶ πὼς τοῦ κλέψανε τὸ θρόνο. Μόλα ταῦτα, πλούτισε τὴν ἀφγανικὴ ποίησιν μὲ ὑπέροχα ἔργα. Πέθανε τὸ 1890, τρελλός.

Κ. ΤΡΙΚΟΦΑΙΔΗΣ

ΤΟ ΧΕΛΙΔΟΝΑΚΙ

Χελιδονάκι φτερωτό,
γλυκά, γλυκά λαλεῖ!...

Καλῶς μᾶς ἤλθεσ ποθητὸ
τῆς ἀνοιξὶς πουλί!

Κ' ἐκεῖ στὸν πύργο, στὰ ψηλά
μ' ἀγάπη καὶ φιλιὰ,
ποῦ ὁ κισσὸς σκαρφοβολᾷ,
θὰ χτίση τὴ φωλιὰ!...

Καὶ σὰν τὴ νειά, ποῦ ἀγαπᾷ,
γλυκὰ θ' ἀγαπηθῆ!...
—ὅποιος ζωὴ, χαρὰ σκορπᾷ,
δὲν θὰ λησμονηθῆ!

Χελιδονάκι φτερωτό,
στὸν ἔρωτα λαλεῖ!...
—Τραγουδῆσέ τον, ποθητὸ
τῆς ἀνοιξὶς πουλί.

Α ΝΙΚΟΛΑΡΑΣ

VICTOR HUGO

ΣΕΡΕΝΑΤΑ

Σὰν τραγουδᾷς γυρμένη
τὴ νύχτα μέσ' τὴ σιγαλιὰ
ἀκοῦς μικροῦλα ἐρωτεμένη
τὴ σκέψη μου ποῦ σοῦ μιλά;
Ἄχ! τὸ τραγοῦδί σου στὴ ψυχὴ μου
θυμίζει εὐχάριστα παληά,
τραγοῦδα πάντα, ὡμορφὴ μου,
τραγοῦδα γλυκὰ-γλυκὰ.

Καὶ σὰν γελᾷς, ἐσύ, στὸ στόμα
ἢ ἀγάπη ἀνθίζει ἀπαλά,
ποῦ κι' ὅταν σοῦ θυμώσω ἀκόμα
σὲ πνίγω μέσα στὰ φιλιὰ.
Τ' ἀθῶο χαμόγελο, καλὴ μου,
δείχνει ἀθῶα τὴν καρδιά.
Γέλαγε πάντα ὡμορφὴ μου
γέλα γλυκὰ-γλυκὰ.

Καὶ σὰν κοιμᾷσαι ἡσυχασμένη
κάτ' ἀπ' τὰ μάτια μου στὴ σκιά,
ἢ ἀνάσα σου ἢ ἀγαπημένη
μοῦ λέει λόγια ἐρωτικά.
Τὸ σῶμα σου ἢ πνεύμα μου
γλυκὰ χαϊδεύει κι' ἀλαφροῖα:
Κοιμήσου ἡσυχα ὡμορφὴ μου,
κοιμήσου γλυκὰ-γλυκὰ.

Κι' ὅταν μοῦ λέει πὼς μ' ἀγαπάει
τὸ στοματάκι σου τὸ μικρὸ
βλέπω τὸν ἥλιο νὰ μοῦ γελάει,
καὶ νὰ γιορτάζει στὸν οὐρανό.
Ἡ ἀγάπη μου καὶ τὸ φιλί μου
σ' ἀνάβουνε πυρὴ φωτιά:
Ἀγάπα πάντα σου, ὡμορφὴ μου,
ἀγάπα γλυκὰ-γλυκὰ.

Βλέπεις πὼς ὅλη ἢ εὐτυχία
κι' ἢ καλωσύνη εἰς τὴ ζωὴ
κρέμοντ' αὐτὲς κι' ὄχι ἢ κακία
ἀπ' ὅτι ἐγὼ σοῦ ἔχω πῆ;
Ὅ, τι πλανεύει σὲ καὶ μεθ' ἄσε
κι' ὅ, τι, μαγεύει με, τὶ κοιτᾷς;
Εἶναι νὰ ψάλλῃς καὶ νὰ κοιμᾷσαι
νὰ ἀγαπᾷς καὶ νὰ γελᾷς.—

(Marie Tudor).

ΟΜ.

ΝΥΧΤΑ

Ξύπνησα με τιναγμό τρομαγμένο. Έκανα ν' ανοίξω τὰ μάτια. Ένα φῶς δυνατὸ μου τᾶκλεισε ἀμέσως κι' ὄρητικὰ, χωρὶς νὰ προφτάσουν νὰ δοῦν τίποτα. Έννοιωσα στὰ πόδια μου ἕνα μούδιασμα, ποῦ μου ἔκανε πόνο καὶ ἠδονὴ μαζί. Εἶταν μαζεμένα, κουβάρι. Τᾶπλωσα με δειλία. Ένα τρίξιμο σιδηρικῶν ἀκούστηκε σύγχρονα. Έμειν' ἀκίνητος καὶ περιμένα νὰ ξανακούσω.

Σὲ λίγο ἔννοιωσα τὸ ἴδιο μούδιασμα καὶ σ' ὄλο τὸ σῶμα. Κουνήθηκα, τεντώθηκα ἠδονικά. Πάλι ἕνα τρίξιμο. Κατάλαβα. Θυμήθηκα...

Άνοιξα τὰ μάτια σὰν νὰ εἶταν ἀνοιχτά. Εἶχα καταλάβει. ἤξερα τί θᾶβλεπα. Μοῦ ἤρθε νὰ γελάσω, ὅταν εἶδα τὸ μικρὸ ἠλεκτρικὸ γλομπάκι, ποῦ κρεμόταν ἀπὸ τὴ μέση τοῦ ταβανιοῦ. Μὲ κοίταξε ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ἀκίνητο, ἐπίσημο, περίφανο...

Κοίταξα ἀντίκρου μου. Μοῦ φάνηκε πῶς εἶταν κάποιος τσουβάλι σταχί, ἀνώμαλα κι' ἄσκημα γεμισμένο. Γύρισα δεξιὰ μου, ἀριστερά: Τὰ ἴδια τσουβάλια Νόμισα πῶς βρισκόμουν σὲ ἀποθήκη.

Άπέναντι ἕνα μαῦρο, μεγάλο τετράγωνο, ποῦ μ' ὄλη του τὴ μαυρίλα ἄσπριζε γυαλιστερά. Ἀπὸ κεῖ φαινόταν ἔξω ἡ νύχτα. Τὸ τζάμι γυάλιζε. Ἡ ἀκτίνες τοῦ φωτός γλύστραγαν ἀπάνω του, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ σταματήσουν μιὰ στιγμή, ὅπως τὸ νερὸ στὴ λεία πέ-

τρα. Έτσι γινόταν ἕνας καθρέφτης με σκοτεινὴ ὄψη τὴ νύχτα. Καθρεφτίστηκα. Μοῦ φάνηκε πῶς εἶδα τὸ κεφάλι μου νὰ βγαίνει μεσ' ἀπὸ ἕνα τσουβάλι, σὰν κι' ἐκεῖνα ποῦ ἔμεναν βαρετὰ κι' ἀκίνητα τριγύρω μου.

Άνασηκώθηκα. Ένα τρίξιμο πάλι. Ἀμέσως, λίγο πὸ κάτω ἄλλο, σὰν ἀπάντηση. Κάτι κουνήθηκε στὴ θέσι του. Κατάλαβα. Θυμήθηκα... Έπεσο κάπως τρομαγμένος καὶ κοίταξα ζαρωμένος τώρα γύρω-γύρω. Κοίταξα χάμου, μπροστὰ μου: Ένα ζευγάρι παντοφλες ἢ μιὰ δίπλα στὴν ἄλλη κανονικά, σὰ νὰ ἤξεραν πῶς θὰ δεχόνταν σὲ λίγο τὰ πόδια ἐκείνου ποῦ πείμεναν. Θυμήθηκα τὰ πόδια μου. Πλησίασα τῶνα στ' ἄλλο. Δὲ φοροῦσαν παπούτσια, οὔτε κάλτσες. Διατηροῦσαν ἀκόμα κάποια κρυάδα στὶς φτέρνες. Βέβαια, θὰ μοῦ τᾶβγαλαν τὰ παπούτσια ἐκεῖνοι. Ναι, ναι, δὲ μποροῦσε, θὰ τοὺς λέρωνα τὰ σεντόνια. Γύρισα καὶ τοὺς ζήτησα με κάποια ἀυστηρότητα στὴ ματιά. Κανείς. Κατάλαβα... Πάντα οἱ νοσοκόμοι κρατᾶνε λιγότερο ἀπὸ τὶς γυναικοῦλες στὶς ὄλονυχτίες στὴν ἐκκλησία... Ξανακοίταξα σ' ὄλες τῆς μεριές. Κάτι κουνήθηκε σὲ μιὰν ἄκρη. Ένα τσουβάλι ἄνοιξε. Μὰ τὸ λέω, ἤξερα πῶς δὲν ἦταν τσουβάλι. Άνασηκώθηκα στὸ κρεβάτι.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Άπόψε εἶδα μιὰ κυρά, ὄρηκα λευκοντυμένη, με τὰ μαλλιά της ξέπλεχα, σὲ δάση πλανημένη· εἶχε τὴν ὄψη θλιβερή, τὸ βλέμμα θολωμένο, κι' ἀπ' ὅταν τὴν ἀντίκρυσα, σὲ μένα καρφωμένο.

Τὴ ριάζες ὄμορφη κυρά, στὸ δάσος, δῶ, τὸ πλάνο; Έλα μ' ἐμὲ ποῦ σ' ἀγαπῶ, δικιά μου θὰ σὲ κάνω. —Τῆς νεώτης ὄμορφο παιδί, με λὲν Μελαγχολία Κι' ἀπ' ὅταν ἤσουναι μικρὸς σοῦ πρόσφερα φίλια.

Χωρὶς νὰ τῆς ἀποκριθῶ στὴν ἀγκαλιὰ τὴν πέρνω κι' ἀνάλαφρα χαρούμενος πάνω στὴ χλόη γέρνω. Μ' αὐτὴ σὰν ψάρι σπαρταρᾶ μέσα στὴν ἀγκαλιὰ μου ξυπνῶ, κι' ἀντὶ γιὰ κείνηνε χτυποῦσε ἡ καρδιά μου.

Γ. ΤΣΟΥΚΑΝΤΑΣ

ΛΕΣΒΙΑΚΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

Γύρω στὰ μάτια μου τὸ φῶς τὸ δυνατὸ τοῦ γήλιου ποῦ πὸ μπροστὰ ἀντιφέγγιζε στὰ βᾶθια τῆς ψυχῆς μου, (μέσ' τὴν ἀπόλυτ' ἠδονὴ τοῦ ἴδιου τοῦ κορμιοῦ μου,) χάθηκε μέσ' τὰ τάρταρα κι' ἄναψε τὸ σκοτάδι,

φριχτὸ, γαλήνιο, πνιχτικὸ χωρὶς ἀρχὴ οὐδὲ τέλος, θανατερὸ σὰν κόλαση, βουβὸ σὰν κοιμητήρι. Στὴ μέση ὀρθός, γυμνὸς ἐγὼ με τὸ λιγνὸ κορμί μου ριγοῦσα στὴν παρθενικὴ κατάμαυρη μονάξια.

Άχνὰ φτερούγια πέρναγαν στὸ μούχρωμα. Σὲ λίγο ἑφτὰ ξεφτέρια φτάσανε κι' εὐτὺς σκυφτὰ νὰ σκάφτουν ἀρχίσαν, μέσα στὸ βᾶθιο τὸ πνεῦμα τοῦ Παντός ἕναν θειαφένιον κίτρινον ἀραχνιασμένον τάφο.

Καὶ σὰν στερνὰ τὸν τέλειωσαν, ἑφτὰ λευκὲς λαμπάδες βάνανε γύρω ὀλόγυρα π' ἀνάψανε τριγύρα ὠχρὲς φωτιές, λὲς μιὰ ξωθιά σκορποῦσε κρύφια θειάφια γιὰ νὰ σημάνη πεθαμὸ, στὸ ΤΙΠΟΤΑ στὸ ΠΑΝ.

Τότες ἀθέλητα, σὰν κάποια δύναμ' ὑπερκόσμια νὰ με τραβοῦσεν ἀπαλὰ γλυκὰ μαγνητισμένα κατέβηκα τὰ ἑφτὰ σκαλιὰ τοῦ καταλύτη τάφου, κι' ἔπεσ' ἀνάσκελα στὸ ὑγρὸ τὸ χῶμα χαυνομένος.

Κι' ἔνοιωσα' ἀργόσυρτα ἀπτὸν νοῦ μαυρόπεπλοῦσες κόρες οἱ ἀμαρτίες σὲ χορὸν ἀρχαῖον νὰ διαβαίνουν κι' ὄλες πικρὰ σπαραχτικά στ' ἀνάβλεμα νὰ κλαῖνε τὶς περασμένες φέρνοντας στὴ θύμησή μου μέρες

Ἦσαν πολλὲς ἀμέτρητες κι' ὄλο μπροστὰ περνοῦσαν
ἄλλες πανώριες ξωτικές (μεγάλες ἁμαρτίες,
κι' ἄλλες μὰ λίγες ἄσκημες λιγνὲς ξεθωριασμένες
ποῦ σοῦ γεννοῦνε μονάχα μιὰ λύπη εὐγενική.

Κι' ἀνοιξα, πλᾶνα, διάπλατα, τὰ μάτια μου στὸ θάμπος
κι' ἀχνάντεψα κουραστικά σι' ἀπόλυτο σκοτάδι
ἕνα ΜΗΔΕΝ τεράστιο γλωμὸ καὶ φωτεινὸ
νὰ στέκεται θριαμβικὸ, πάνω ἀπ' τὸ μαῦρο μνήμα.

Κι' ἔπεσε ἡ Πλάκα μὲ βουή, καὶ σκέπασε τὸν Τάφο.

ΟΡΕΣΤΗΣ ΛΑΣΚΟΣ

Η ΠΟΛΗ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

Ὁ ἥλιος τίναζε τίς στερνές του ζωοπάρο-
χες ἀχτίδες στὴ πλάση, κι' ὄλη ἡ φύση ἔμοια-
ζε μὲ γαλαχτόσαρκα παρθένα ποῦ λιποψυχόν-
τας ἀπὸ ἡδονικὴ γλύκα σ' ὀνειρεμένη ἀγκα-
λιά, μισόκλεινε ἀπὸ πόθο τὰ λάγνα μάτια
της γιὰ νὰ βυθιστεῖ ὕστερα σὲ μελίγλυκο
ὕπνο.

Τὴν ὦρα κείνη ἀφίνοντας ξοπίσω μου τ' ἀ-
πέραντα καρπερὰ χωράφια, τοὺς παρήμεσιους
καρπούς νὰ ῥοδίζουν πάνω στὰ δένδρα, τῆς
θάλασσας τὰ γαλαξένια πλάγια π' ἀκύμαντα
καθὼς ἦσαν φάνταζαν σὰν μεγάλος, πολὺ
μεγάλος ἀστραφτερός καθρέφτης, τὴν ὦρα
κείνη τὴν ξωτικὰ ἔμπαινα γιὰ πρώτη φο-
ρὰ στὴ πόλη ποῦ ἦταν φυλακισμένη σὲ ψηλά.
πανίψηλα τείχη.

Εἶχε μισοπέσει ὁ ἥλιος εἰς τὴ θάλασσα, κι
ἀκριβῶς ποῦπερνε τὸ σχῆμα τῆς δεσποτικῆς
μίτρας, ἔφτασε ὡς τ' αὐτιά μου ἀσυνείθισ-
τη γιὰ μένα βοή σὰν νὰ ἔσουρναν βαρσιῆς ἀ-
λυσσίδες ἢ ν' ἀνασκαλεύανε σωρὸ ἀπὸ μεγά-
λα σιδερικά.

Εἶν' ἡ ἀλήθεια πῶς παραξενεύτικα λίγο μὰ
τράβηξα ἀφοβα μπροστὰ.

Εἶχα φτάσει πιά στὴ μεγάλη πόρτα, μιὰ
πόρτα θεόρατη, φαρδιά ποῦ μπρὸς σ' αὐ-
τὴ βηματίζε ἀργὰ ἀργὰ ἔχοντας πάντα τὸ
νοῦ του στὸ πέσιμο τοῦ ἡΐου ἕνα κοκ-
καλιάρικο, σὰν ἀρωστημένο, γεροντάκι μὲ ἄ-
σπρα, κάτασπρα γένεια κι' ἀκόμα πιὸ πολὺ
ἀσπρήτερα μαλλιά, ποῦχε σγουφτὸ τὸ κεφά-

λι του καὶ τὸ μισὸ κορμί του σὰν νᾶφερνε
ἀπάνω του χιλιάδες χρόνια βασανισμένης
ζωῆς.

Ὁ ἥλιος χάθηκε μονομιᾶς κι' εὐθὺς μιὰ
φωνή, βαρεῖα φωνή, δυνατὴ, σοφὴ ἀν-
τήχησε.

— Ἐμπρὸ ο ο ο ὅς φύλακε ε ε ες.....

Καὶ τ' ἀσπρὸμαλλο γεροντάκι μου φωνά-
ζει βιαστικά.

— Εἶσαι γιὰ μέσα καλότυχε;

— Ναὶ μὰρμα τ' ἀπάντησα ἐγώ, κ' εὐ-
θὺς πρόφτασα καὶ τρουπώσω, ἐνῶ πίσω μου
ἔκλειγε μὲ πάταγο ἡ μεγάλη θεόρατη πόρτα
κ' ἕνας πελώριος σιδερένιος ὄγκος διπλάρω-
σε κοντὰ της.

Καὶ σὰν ἀπόβαλε στὴ ζώστρα του ὁ Γέ-
ρος τὸ μεγάλο κλειδί, γιὰτὶ ὡς φαίνεται θὰ
ἦταν κλειδοκράτορας τοῦ τόπου, ἦρθε πλάι μου.

— Καὶ γιὰ ποῦ κατὰ δῶθε παιδί μου;

— Νὰ, ἦρθα νὰ ἰδῶ τὰ μέρη τὰ δικά σας, τοῦ
εἶπα ἐγώ.

Ἐκούνησε γιὰ κάμποσο τὴ χιονίατη κορφὴ
του κι' ἄρχισε πάλι νὰ μιλάει:

— Ἐχεις δικὸ σου κονάκι;

— Ὁχι, ἀπάντησα, μὰ κάτου θάβρω ἀπο-
κοῦμι.

— Τι λές, τί λές, τὸ σίτι μου καταδικὸ σου.

Καὶ μ' ἔλιασε ἀπ' τὸ χέρι, τὸ γλυκομίλητο
γεροντάκι μὲ τ' ἄσπρα μαλλιά καὶ τὰ χιονίατα
γένεια, γιὰ νὰ μὲ πῆ στὸ σίτι του.

Πῆραμε ἕνα δρόμο μακρὸ, ἴσο, κατάισο.

Τὸ μισοκόταδο ὅσο περπατοῦσαμε τόσο πύ-
χτωνε.

Κυτιοῦσα ν' ἀπαντήσω ψυχὴ ἀνθρώπινη μὰ
τίποτα, ἕνα μονάχα γέρο μ' ἀπροκόκκινα, ὄχι
μὲ ξεπλυμένα καφφετιά γένεια, ἀπαντήσαμε ποῦ,
μ' ἕνα μακρουλὸ καλάμι, φλογάτο στὴν κορφὴ-
ἄναβε τὰ φανάρια, ὅμως δὲν εἶπα τίποτα γιὰ-
τί ἔβαλα μὲ τὸ νοῦ μου πῶς σὰν ξωράχοι ἀπο-
καμωμένοι ἀπ' τὴ βαρεῖα δουλειά, θὰ πλάγια-
ζαν νωρὶς γιὰ νὰ ξεκουράσουν τὰ παραδαμέ-
να τους κορμιά.

Φάσαμε στὸ σίτι τοῦ ὁδηγοῦ μου.

Τί σίτι Θεέ μου! μὲ τοίχους ξεγδαρμένου
ποῦ ἀφιναν νὰ φαίνονται τὰ πολλὰ χρώματα
ποῦχαν πάρει κατὰ καιρούς· νὰ τὸ βαθεῖα κιτρι-
νωπὸ κι' ἀπὸ πάνω του τὸ κόκκινο καὶ πῶς
ἀπάνω τὸ γαλάζο, τὸ φυσικὸ, τὸ ἄσπρο.

Τὰ παραθυρόφυλλα μισοσάπια μὲ χρώματα
ξεθωριασμένα.

Νὰ κι' ἡ σκάλα τοῦ σπιτιοῦ, μιὰ γέρικη ξυ-
λένια σκάλα ποῦ στὸ ἀνέβασμά μας ἄφινε κά-
ποιο βραθεὶο τρίξιμο σὰν νὰ ξεδήλωνε πόνο ἀπὸ
τὸ βάρος ποῦ τῆς φέρνανε τὰ κορμιά μας, σὰν
νὰ στέναζε, σὰν νὰ βρογγῶσε κατ' ἀπ' τὰ πατήμα-
τά μας.

Σαθρομένη πόρτα ξανοίχτηκε μπροστὰ μας
καὶ βρεθήκαμε μὲ μιὰς στὴ σάλα.

Ἐπιπλα παληά, πολὺ παληά, ἄγνωστο ποια-
νοῦ αἰῶνα τὴ στολίζανε κι' ὀλοτρόγυρα κάδρα
μὲ ξεβαμμένες προσωπογραφίες. Στὰ πλάγια
τῆς σάλας τρεῖς ξυλένιοι καναπέδες ποῦ στὸ κα-
θένα ἀπ' αὐτοὺς ἦταν θρονιασμένο ἀπὸ ἕνα γέ-
ρικο ζευγάρι ποῦ πέραγε στὰ χρόνια τὸ Μα-
θουσάλα.

— Ἀπὸ δῶ Παπούλης τοῦ πατέρα μου μὲ τὴ
γυναϊκά του, μοῦ εἶπε, ἀπὸ κεῖ ὁ παπούλης ὁ
δικός μου μὲ τὴ νόνα μου, κ' ἐδῶ ὁ πατέρας
μου κι' ἡ μάννα μου.

Στ' ἀληθινὰ τᾶχασα μὲ τὴ μακροβιότητα αὐ-
τῆ. Ἐκκαμα σ' ὄλους μακρὰ ὑπόκληση ψυθυ-
ρίζοντας:

— Τὶ εὐτυχισμένοι ἄνθρωποι.

Κι' ἡ γέρικη συντροφιά μου ποῦ μισά-
κουσε τὰ λόγια μου κοῦησε ἀπελπισμένα
τὸ κεφάλι της. Τὸ τραπέζι στρώθηκε ἀπ'
τὴ μικρότερη γερὰ.

Κι' ἀφοῦ ἔσουρναν τοὺς καναπέδες μὲ τὰ
πολαιοντολογικὰ μουσεῖα, κοντὰ στὸ τραπέζι
ἀρχίσαμε ἀμίλητα τὸ φαγί.

Πόσο βαρετὸς εἶνε ὁ γέρικος κόσμος δ

σώνει ποῦ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου τοὺς
κοντένει τὸ φῶς τους, τοὺς λιγοστεύει τὸ
μυαλό, τοὺς κάνει παράλυτα τὰ πόδια μὰ
τοὺς δένει καὶ τὴ γλῶσσα!

Καὶ σὰν ἀποφάγαμε μὲ πῆγαν στὸ δι-
πλανὸ δωμάτιο γιὰ νὰ κοιμηθῶ· δὲ μπό-
ρεσα ὅμως νὰ κλείσω μάτι· ἢ ἀλλόκοτες
σκέψεις μου ἔδιωχναν εὐθὺς τὸν ὕπνο σὰν
ἐρχότανε ν' ἀγκαλιάσει.

Ἐημέρωσε ἡ μέρα πῆρε καλὰ καλὰ ὁ
ἥλιος μπαίνοντας ἀπὸ μιὰ χαραματίδα τοῦ
χαλασμένου παραθυριοῦ, ἔμοιαζε μὲ χρυσα-
φένια κολόνα.

Περνώντας ἀπ' τὴ σάλα καλημέρισα τὰ
γεροντάκια ποῦ ἦσαν καθισμένα στὴν ἴδια
θέσι καὶ κατέβηκα νὰ ἰδῶ τὴν πόλι.

Τὰ σπίτια ὅλα ὅμοια κι' ἀπαράλλαχτα,
παληά, σαραβαλιασμένα· οἱ τοῖχοι πάντα ξεγ-
δαρμένοι, γονατισμένοι, ἢ καλλίτερα καμπου-
ριασμένοι ἀπ' τὰ πολλὰ χρόνια ποῦ ἔφε-
ραν ἀπάνω τους· τὰ παράθυρα σπασμένα,
τὰ τζάμια μπαλωμένα μὲ χαρτί γιὰ νὰ μὴν
περναῖ τὸ κρύο.

Ὅλοι οἱ διαβάτες, δέκα, εἴκοσι, πενήν-
τα, ἑκατὸ ποῦ πέρασαν ἀπὸ μπροστὰ,
ὄλοι γέροι, ἐρείπια σωστά, σγουφτοῖ, καμ-
πούρηδες ποῦ μόλις σέρνανε τὰ τρεμάμενα
πόδια τους.

Περίεργο, μὰ πουθενὰ νηὸ βλαστάρι;

Γύρισα, γύρισα ἀρκετὴ ὦρα ὡς π' ἀπό-
καμὰ πιά καὶ μπῆκα στὸ πρῶτο μαγαζάκι
ποῦ βρέθηκε μπροστὰ μου.

Κανένας κ' ἐκεῖ μέσα νέος!

Γέροι, γέροι, ὄλο γέροι.

Μόλις μπῆκα κύτταξαν ὄλοι τους νὰ μὲ φᾶνε
μὲ τὰ μάτια.

Ἐνα ψυλόλιγγο γεροντάκι μὲ μικρὴ καμπου-
ρίτσα καὶ ποῦ τὸ πρόσωπό του δὲ φαινότανε
ἀπ' τίς πολλὲς τρίχες, τὸ γκαρσόνι νὰ εἰπού-
με τοῦ μαγαζιοῦ, ἦρθε νὰ μὲ ρωτήσῃ τί θὰ πάρω.

Φτιάνατε σεῖς ἐδῶ καφφέι τοῦ εἶπα;

ἀκούς λέει;— ἕνα πολλὰ βαρὺ καὶ ὄχι—

Ἐτσι ἀκούστηκε ἡ φωνὴ του, ποῦμοιαζε μὲ
ἦχο θαυμασμένης καμπάνας, μιὰ φωνὴ βραχνή,
σπασμένη, ἀδυνατισμένη.

(ἀκολουθεῖ)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΖΗΡΑΣ

ΒΑΡΙΑΤΣΙΟΝΕΣ

4

Βουβές από τή μνήμη μου περνάνε θύμησης
πένθιμες, νεκρικές μεσ' τὰ μαβιά ντυμένες κουστωδιές,
άλλοτινές χροδόχρωμες, άχλυνες άρμονίες.
Πόθοι άνεκπλήρωτοι, παιδικά όνειρατα,
ήδονικά ξυπνήματα
σέ κλίνες άνομες.
Κάποιες γνωστές σκιές, κάποιες γνωστές φωνές,
γνωστά χαμόγελα,
άπ' όλόγελα
χείλη παρθένων.
Και μία, και μία με κατάνυξι,
τήν άνοιξι,
πού τραγουδούσα νέος «Νυχτωδιά».
Και πάει, τραβάει, χάνεται μεσ' τὰ μαβιά ντυμένη ή κου-
στωδιά...

7

Μιά μουσική λαφρόπνοη, μιá μουσική,
μέσ' τής νυχτός τή συλλογή, μέσα στών άστρων
τή χρυσή φεγγοβολιά,
άπό βιολιά.
Μιά μουσική, σάν λίκνισμα ματιών, μιá μουσική,
πού έντός μου κατοικεί
λεπτή κι άέρινη,
γνωστή πού πάει και σβεί
μεσ' τής ψυχής μου τ' άπειρο,
ώσάν σιά,
π' όλο τραβά πιό μακρυνά, πιό μακρυνά.

Β ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΤΗΣ

ΚΟΚΑ·Ι·ΝΗ

*Άκου τὰ πέταλα μακρυνά στην έρημη λεωφόρο,
τὰ κουδουνάκια πού λιγοθυμούνε τών άλόγων,
άκου θαυτά τή νύχτα πού σωπαίνει όλο μυστήριο,
ή ώρες, περνούν τής κολασμένης ήδονής και τών όνειρών.
τὰ ύστερικά σου μάτια, Άέλια, φέγγουνε παράξενα,
σάν ήλιοι άνοίγουν γαλανοί σέ ζοφερή έρημία,
τήν μαλθακή άτονία ζητούν την κίτρινη άτονία,
σι' άρρωστο σώμα αυτό πού έχουνε κάψει τὰ φιλιά σου.
*Έλα γλυκειά μου, τὰ λευκά σου χέρια ώ άς μοϋ δώσουν
τή θεία μετάληψη, έρεθιστική ώσάν τó κορμί σου,
—πικρία ήδονική πού με τó στόμα πώς γλυκαίνεις!—
ώ έσύ πιστό μου έκφυλισμένο δηλητήριο,
πράυνε τόν καημό τής νοσταλγίας μου,
τής αποθαρρυμένης νοσταλγίας μου τών μακρυμένων τρεξιδιών..
Η ΝΥΧΤΑ! έρχεται ή νύχτα μέσα μου μυστήριο σκεπασμένη,
δλα πλαταίνουν, τὰ γαλάζια κρίνα τών ματιών σου εν' άναμ-
μένα,
ή φευγαλέα ζάλη, δλα γυρίζουνε, σαλεύουνε,
σχίζοντ' οί τοίχοι, τó πηγάδι τής άδύσσου, ή τρικυμία,
ή φευγαλέα ζάλη, δλα γυρίζουνε, σαλεύουνε,
Τ' ΟΝΕΙΡΟ! Τ' ΟΝΕΙΡΟ! μακρυνά στέ άπειρο γλυστράω!

ΙΟΥΛΙΟΣ ΠΑΡΜΑΣ

ΜΑΤΕΡΛΙΝΚ
Η ΠΡΙΓΚΗΠΕΣΣΑ ΜΑΛΑΙΝ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΜΗΤΣΟΥ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΠΡΩΤΗ ΣΚΗΝΗ

ΟΙ ΚΗΠΟΙ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

(Συνέχεια από τó προηγούμενο).

ΒΑΝΟ. 'Ο ούρανός γίνεται μαυρός, και τó φεγγάρι είναι παράξενα κόκκινο.

ΣΤΕΦ. Νά ή μόπρα κι' άφου οί άλλοι πίνουνε πάμε...

('Έδω τὰ παράθυρα τού πύργου, πού φωτίζονται στέ βάθος τού
κήπου, πέφτουν συντριμμένα : κραυγές, όχλαγωγία, σύγχυσις).

ΒΑΝΟ. Ω!

ΣΤΕΦ. Τι είναι;

ΒΑΝΟ. Σπάζουν τὰ τζάμια;

ΣΤΕΦ. Πυρκαϊά!

ΒΑΝΟ. χτυπιούνται μες στή σάλλα!

('Η πριγκήπισσα Μαλαίν άναμαλιασμένη κι' όλοφυρομένη
περνάει από τó βάθος τού κήπου.)

ΣΤΕΦ. 'Η πριγκήπισσα!

ΒΑΝΟ. Πού τρέχει;

ΣΤΕΦ. Κλαίει!

ΒΑΝΟ. χτυπιούνται μες στή σάλλα!

ΣΤΕΦ. Πάμε νά δοϋμε

(Κραυγές, θόρυβος, τὰ περιδόλια γεμίζουν από άξιωματικούς,
ύπηρέτες, κτλ οί πόρτες τού πύργου άνοιγουνται με βία και ό βασι-
λιάς Γκιαλμάρ φάίνεται στέ άνάβαθρο περιστοιχισμένες από άυλικούς
και λογχοφόρους. Πάνω από τó πύργο ό κομήτης. 'Η βροχή τών
άστρων έξακολουθεί.)

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΓΚΙΑΛΜΑΡ

Πρόστυχε Μαρκέλλε! Έκανες σήμερα ένα πράμα τερατώδες!
'Εμπρός, τάλογα μου! και φεύγω! φεύγω! Και σου άφήνω τή Μα-
λαίν σου, με τὰ πράσινα μούτρα της και τάσπρα της δλέφαρα! Και
σ' άφήνω με τή γριά σου Γοδελίθα! 'Αλλά περίμενε! θά τραδήξετε
γονατιστοί μες άπ' τὰ έλησας! Κι αυτό θάναί οί άρραβώνες σου πού
θαρθώ νά γιορτάσω, μ' έλους τούς λογχοφόρους κι δλα τὰ κοράκια
τής 'Ολλαντίας στίς πένθιμες γιορτές σας! Πάμε! ώρεδουάρ! ώρεδουάρ!
ά! ά! ά!

(Βγαίνει με τούς άκολούθους του.)

ΣΚΗΝΗ ΙΙ

ΕΝΑ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Φάίνεται ή βασίλισσα Γοδελίθα. ή πριγκήπισσα Μαλαίν κ' ή παρα-
μάνα. τραγουδάνε κλώθωντας στή ρόκα τους

ΓΟΔΕΛΙΒΑ *Ελα δά μὴν κλαῖς πιὰ, Μαλαίν' σκούπισε τὰ δακρυὰ σου καὶ κατέβα στὸν κῆπο. Εἶναι μεσημέρι.

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ Αὐτὸ τῆς λέω κ' ἐγὼ ἀπ' τὸ πρῶτ' Κυρία. Τι

κάνει μὲ τὸ νὰ καταστρέφει τὰ μάτια. Τὸ πρῶτ' ἀνοίγει τὸ παράθυρο τῆς, κοιτάει ἕνα δρόμο πρὸς τὸ δάσος κι ἀρχίζει νὰ κλαίει· τότε τῆς λέω: μήπως κοιτάζντῶρα τὸ δρόμο τοῦ πύργου, Μαλαίν;

ΓΟΔΕ. Μὴ μιλάς γι' αὐτό!

Η ΠΑΡΑΜ. Ναί, ναί, πρέπει νὰ μιλάω γι' αὐτό. θὰν τὰ ποῦμε σὲ

λίγο. Τῆ ρωτῶ λοιπόν: μήπως κοιτάς τώρα τὸ δρόμο τοῦ πύργου ὅπου εἶχαν κλείσει, κάποτε, τῆ φτωχὴ δουκέσσα *Αννα, ἐπειδὴ αὐτὴ ἀγαποῦσε ἕναν πρίγκηπα ποῦ δὲν ἔκανε ν' ἀγαπᾷ;...

ΓΟΔΕ. Μὴ μιλάς γι' αὐτό!

Η ΠΑΡΑΜ. ἀπεναντίας, πρέπει νὰ μιλῶ γι' αὐτό, θὰ τὰ ποῦμε σὲ λίγο. Τῆ ρωτῶ λοιπόν... — Νὰ ὁ βασιλιάς.

(Μπαίνει ὁ Μαρκέλλος.)

ΜΑΡΚΕΛ. *Ε λοιπόν, Μαλαίν;

ΜΑΛ. ἀφέντη;

ΜΑΡΚΕΛ. ἀγαποῦσε τὸν πρίγκηπα Γκιαλαμάρ;

ΜΑΛ. Ναί, *Αφέντη.

ΜΑΡΚΕΛ. Φτωχὸ παιδί!... ἀλλὰ τὸν ἀγαπᾷς ἀκόμα;

ΜΑΛ. Ναί, *Αφέντη.

ΜΑΡΚΕΛ. Τὸν ἀγαπᾷς ἀκόμα;

ΜΑΛΑΙΝ. Ναί.

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ Τὸν ἀγαπᾷς ἀκόμα ὑστερα;...

ΓΟΔΕΡΙΒΑ Κύριε, μὴν τὴν τρομάζετε!

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ Μὰ δὲν τὴν τρομάζω— ἔρχομ' ἐδῶ σὰ σωτὸς

πατέρας καὶ δὲ σκέφτομαι παρὰ τὴν εὐτυχία σου, Μαλαίν. *Ας ἐξετάσουμε τὸ πρᾶμα ψυχρά. Ἐξέρεις ὅτι γίνηκε: ὁ γέρο βασιλιάς Γκιαλαμάρ μ' ἐπρόσβαλε χωρὶς λόγο· ἢ καλλίτερα, ὑποψιάζομαι πολὺ καλὰ τοὺς λόγους του!...

*Επρόσβαλε χωρὶς εὐγένεια τὴ μητέρα σου, σέβριζει ἐσένα πιὸ χυδαῖα ἀκόμα, καὶ ἂν δὲν εἶταν ξένος μου. καὶ ἂν δὲν εἶταν ἐδῶ κατ' ἀπ' τῆ σκέπη τοῦ θεοῦ, δὲ θάβγαίνε ποτὲ ἀπ' τὸ πύργο μου! ἐπιτέλους, ἄς ξεχάσουμε σήμερα.— *Αλλὰ εἶσαι ἐσὺ ποῦ πρέπει νὰ τὸ θελήσης;— Εἶναι ἡ μητέρα σου ἢ εἶμαι ἐγὼ; *Απάντησε λοιπόν. Μαλαίν.

ΜΑΛ. ὄχι, ἀφέντη.

ΜΑΡΚ. Λοιπόν, γιατί νὰ κλαῖς; ὅσο γιὰ τὸ Πρίγκηπα Γκιαλαμάρ

εἶναι προτιμώτερο νὰ τὴν ξεχάσεις· κ' ὑστερα, πῶς μποροῦσες νὰ τὸν ἀγαπᾷς σοβαρά; Μόλις εἶχατε δωθεῖ· κ' ἡ καρδιά στὴν ἡλικία σου εἶναι σὰν κερένια· τὴν κάνει κανεὶς ὅτι θέλει. Τὸνομα τοῦ Γκιαλαμάρ εἶταν ἀκόμα γραμμένο στὰ σύγνεφα, μιὰ μπόρα ἦρθε κι' ἔλα σήσανε, κι' ἀπὸ ἀπόψε δὲ θὰ τὸν συλλογιστεῖς πιὰ. Κ' ὑστερα, πιστεύεις πῶς θάσουν τρισευτυχισμένη στὴν ἀδελφὴ τοῦ Γκιαλαμάρ; Δὲ μιλῶ γιὰ τὸν πρίγκηπα, ὁ πρίγκηπας εἶναι παιδί· ἀλλὰ ὁ πατέρας του, ξέρεις καλὰ ὅτι τρέμει κανεὶς νὰ τὸν ἀναφέρει!...

(ἀκολουθεῖ).

GABRIEL MOYREY

ΤΟ ΠΡΟΣΚΕΦΑΛΟ ΤΩΝ ΠΥΡΕΤΩΝ

Une place plus fraîche à l'oreiller des
fièvres
Jules LAFORGUE

II

ΜΟΡΦΙΝΗ

Σήμερα μὲ ἠδονὴ δλοένα
δλοένα σήμερα ὡσφραϊνόμενον τὸ ἄρωμα τῶν κρίνων
ποῦ τὰ μαγιάτικα πρῶτῶν
τῆ Φλωρεντία γιομίζει.

Μπρὸς στοὺς σκοτεινιασμένους τοίχους τῶν παλαιῶν με-
[γάρων
πάνω στῆς σκάλες τῶν ἐκκλησιῶν
στῶν γεφυρῶν τὸ μήκος, στῶν προκυμαίων τὸ μήκος
δλοῦθε, δλοῦθε ἐφαίνοντο
κρίνα!

Γουατῆες εἰς τοὺς δρόμους ἐπηγαῖναν
Κι' εἶχαν σιτῆς ἀγκαλιῆς τῶν μάτσα κρίνα...
Κι' ὅπως καίεις ξάφνου τῆς ἔδλεπε
κάποτε κάτω ἀπ' τὴν ἀψίδα ἐὼς μοναστηριοῦ, ἢ κάποιου *Por*
[tique

εὐκολα νόμιζε πῶς ἦσαν,
μέσα στὰ πέπλα τους ποῦ ἡ αὔρα ἀναριγοῦσε
μὲ τὰ ἐκστατικά λευκά τους πρόσωπα,
τῆς ράθυμες κινήσεις των, τὰ ἀγνὰ τους μάτια,
πῶς ἦσαν τοῦ *Fra Angelico* ἄγγελοι.
ποῦ εἶχαν κτεῖσει ἀπ' τὸν γαλάζιο καὶ χρυτὸ πειράδεισός τους...

Καὶ ἦρθε ἡ νύχτα ποῦ ἔσβυσε τὴν πολιτεία:
κι' ἀπὸ τὰ μέγαρα, τὰ σπήτια καὶ τῆς ἐκκλησιᾶς
κι' ἀπ' τοὺς ἀγέρωχους τοὺς πύργους καὶ τοὺς θόλους
τίποτε πλέον δὲν ἔμεινε. Μόνο μὲς' τὸ λυκόφως,
σὰν μέσα σὲ ἀποθέωσι
ἀκλόνητο, ἀγνὸ καὶ ἤρεμο.

στὸ ἀπλό του ἔνδυμα ἀπὸ μάρμαρο ρόδινο κι' ἄσπρο
στέκονταν ὄρθιο τὸ ὑψηλὸ κωδωνοστάσιο
σὰν κρίνο ἀκτινοβόλο
σὰν κρίνο θαύματος, ὡσὰν μεγάλο κρίνο
ποῦ γύρω του ἐφλεγόνταν ρόδα, ρόδα..

Mercur de France. 1920)

Π. Ν. ΚΑΡΑΒΙΑΣ

ΣΤΗ ΣΚΟΤΕΙΝΙΑ ΣΤΟ ΒΟΡΒΟΡΟ

*Αρρωστεμένη μου ζωή! στὰ σῦθαμπα
καὶ στὴν πυκνὴ κλεισμένη τὴν ὀμίχλη
σπᾶσε τῆς ἄλυσσες, σὺ, σκιάδα
τῆς πρόληψις, τοῦ ἀπειροῦ κομμάτι

* * *

Καὶ φάξε μεσ' τὴ σκοτεινιά, στὸ δόρβορο
τῆς κοινωνίας, αὐτῆς τῆς πλανημένης
ἀπὸ τὸ ψέμμα, ζῆτα, λεύτερη
πειά, τῆς ἀλήθειας τὸν ἀχάτη.

Καὶ θε νὰ εὐρῆς κεῖ τὸ μυριοτίμητο
μαργαριτάρι τῶμορφο, στὸ ψέμμα
εἶναι σπαρμένη ἢ πινακίδα
ποῦ πάνω ἔχει σῆμα τὴν ἀλήθεια

* * *
*Απὸ τὴν ἀρρωστη ζωή, τὴ σάπια,
θὰ γεννηθῆ μιὰ νέα κοινωνία,
σὰ θαθεισοκάφτης τὴν παλῆα
κι' ἄσπλαχνα τῆς τρυπᾶς τὰ σάπια στήθεια.
ΒΑΣΩΣ ΝΟΔΑΡΟΣ

ΛΑΤΙΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ORATIUS FLACCUS

ΛΕΥΚΟΝΟΗ

Μή ζητήσης να μάθης, είναι απαγορευμένο να ξέρης ποιά τέλος ώρισαν σε μένα οι θεοί και ποιά σε σένα, ω Δευκονόη, μηδὲ να ἐρευνᾷς τοὺς Βαβυλωνίους ἀριθμούς.

Πόσο είναι προτιμώτερο να ὑπομένη κανένας ὀτιδήποτε κι' ἂν συμβῆ!

Εἶτε ὁ Ζεὺς ὥρισε περισσότερους, εἶτε αὐτὸς ὁ χειμῶνας να εἶναι ὁ τελευταῖος ποῦ σπάει τώρα τὴν Τυρρηνική θάλασσα στοὺς βράχους, μὴ μελαγχολεῖς διάλυσε τοὺς οἴνους σου καὶ ῥύθμισε τὴ μακρὰ ἐλπίδα πρὸς τὸ βραχὺ διάστημα τοῦ βίου.

Ἐνῶ μιλάμε ὁ φθονερὸς χρόνος ἔχει φύγει, περνᾷ πολὺ ταχιά.

Ἀπόλαυσε τὴν ἡμέρα πιστεύοντας ὅσο τὸ δυνατόν λιγώτερο στὸ μέλλον.

ΒΑΣΣΩΝ ΡΕΜΟΣ

ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΑΙ

Στὴν παγωμένη τοῦ χειμῶν ἀχτίδα
Τὰ ἴα πρῶτα-πρῶτ' ἀνθοβολοῦνε
Καὶ τὰ οὐράνια μῦρα ποῦ σκορποῦνε
Μοιάζουν κρυφή, πικραντισμένη Ἑλπίδα

* *

Καὶ συλλογιέμαι: τάχα θὰ στολίση
Ἄλόγουρα μαλλιὰ μ' αὐτὰ ἡ παρθένα;
Ἡ θὰ ξανάρθη ὁ πάγος κ' ἕνα-ἕνα
Στὴ γῆ νεκροστολίδια θὰ τ' ἀφήση;

* *

Δειλὰ τῆς νεότητος κι' ἀκαιρα λουλούδια,
Προβάλλουν καὶ τὰ πρῶτα μου τραγούδια

—Σὲ ποιά θαλασσοκρίσι θὰ βρεθοῦν;

* *

Τί τάχα; Ἡ Μοῦσα ὀλόδροση θὰ τρέξη,
Μ' αὐτὰ στεφάνι δροσερὸ να πλέξη;
Ἡ πρὶν ἀνθίσουν κἄν, θὰ μαραθοῦν;

ΤΑΚΗΣ ΚΑΝΔΗΛΩΡΟΣ

ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ.

Ἡ κόρη, π' ἀγαπῶ
ἀνοίγει τὸ παράθυρο,
ποῦ ὡς τότε ἦταν κλειστὸ
καὶ μοῦ φωνάζει μὲ φωνὴ
ἀγγέλου: «σ' ἀγαπῶ.

Μακρὰ τις πάει ὁ ἄνεμος
τις λέξεις καὶ χτυπάει
στὸ σιῆθος πρῶτα, ποῦ πονῶ
καὶ ὁ ἀντίλαλος εὐθὺς
φωνάζει «σ' ἀγαπῶ»

Ἀκόμα τρέχει ὁ ἄνεμος,
χτυπᾷ στ' ἀνθη τοῦ κήπου
καὶ τὸ ζυμπάκι ντροπολὸ
κι' ὁ νάρκισσος καὶ ἡ μοσχιά
φωνάζουν «σ' ἀγαπῶ»

Καὶ τρέχει ὁ ἀντίλαλος
καὶ συναντᾷ τὸ κύμα,
στοὺς βράχους π' ἔσπαζε μ' ἀφρὸ
κι ἀπὸ τὸν πένθιμον δὴ
προβάλλει: «σ' ἀγαπῶ»

Καὶ τὸν αἶρα γέμισε
αὐτὴ ἡ μελωδία
καὶ κἄθε τί ποῦ συναντῶ
ἀντιλαλεῖ, μὰ φοβερὰ,
αὐτὸ τὸ: «σ' ἀγαπῶ»

Μὰ ὅταν πλέον ἔφθασε
στὸ σύμπλεγμα τῶν βράχων
αὐτὸ τὸ πλάνο βουγγητὸ
ἀντιλαλήσανε φριχτὰ
καὶ βγάλαν γέλιο φοβερὸ

κι' εἶπαν μὲ πένθιμο σκοπὸ
ψεύτρα εἶν' ἡ κόρη ποῦ π' αὐτὸ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΟΥΣΑΣ

ΑΝΟΙΞΗ

Ἡ φύση ἀνυπόμονα τὴν ἂν ἐξὴ προσμένη
ποῦ μὲ τὸ Μάρτη πρόβαλλε ῥόδου-εφανωμένη.
Ἐφτασες ἀνοιξη, φριχτὴ σὺν ἄλλοτε καὶ πάλι
μὲ μύριες χάρεις, εὐωδίας, κι' ἀρώματα καὶ κάλλη.

Ἡ πλόση εἶν' ὄλη χαρὰ, τὸ γέλιο βασιλεύει
καὶ τ' ἀηδονάκι στὸ κλαοὶ τὸ ταῖρι του γυροῦσε.
Ὁ βουρκαμένος οὐρανὸς ἐστέρωσε καὶ πάλι,
τὸ κύμα τώρα ἤσυχον χαϊδεύει τ' ἀκρογᾶλι.

Καὶ ἡ κροκόπεπλη ἀγῆ γλυκὰ θὰ ξεμερῶσει,
μὲ πόθο λαῦρο ἐρωτικὸ θὰ ψάλῃ τὸ ἀηδόνι,
ἢ νύχτες εἶναι μαγικὲς τὸ ἀργυρὸ φεγγάρι,
τ' ἀσιέμια ὅλα χαρῶπὰ, θὰ λάμπουν με χάρη.

Τὰ λούλουφα ἀνοίξανε καὶ τὰ πουλιὰ γιρτίζουν
καὶ μὲ ὡαῖα πούπουλα τὰ σπῖτια τους στολίζουν.
Τώρα καὶ πάλι τοῦ βροχοῦ θὰ παίξει ἡ φλογέρα
καὶ θ' ἀναδεῖται ὁ ἦχος τῆς γλυκὰ τὰ δέντρα πέρα.

Κι' ἄλλες φωνὲς ἢ ἀνοιξη τὰ κάλλη τῆς σκερποῦσε
κι' ἄλλες ἀγούλες μαγικὲς τ' ἀηδόνι καὶ τ' οὐσ...
—Χρόνια εὐτυχισμένα! ὦ περασμένα χρόνια!
Ἄραγε μὲς τὰ σιῆθια μου ἂν ἀνοιξη αἰωνία;

Δίγιον

Π. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΞΕΤΥΛΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ

Ὁ μεγάλος δρόμος μὲ τῆς δεντροστοιχίας
του, ποῦ τὴ σιωπὴ του κάθε βράδυ διέκοπτε
μόνο τὸ πέρασμα κινετὸς κάρρου, ἀπόψε
ἔχει δεχθεῖ τὴν ἐπίσκεψιν τῶσων εὐτυχι-
σμένων ποῦρθαν ἐξῶ πάνω στὴν ἐξοχή γιὰ
να γιορτάσουν τὴ μεγάλη γιορτὴ τῶν λου-
λουδιῶν.

Γέλοια καὶ τραγῦδια ἀντηχοῦν ἐκεῖ ποῦ
βασίλευε πρῶτα ἡ σιγαλιά. Κάπου-κάπου μοῦ
φαίνεται πῶς ἀκούω καὶ τὸ δειλὸ κι' ἀτολ-
μὸ ἦχο ἑνὸς ἀρπαχτοῦ φιλήματος καὶ μιὰ
φωνὴ μισοπνιγμένη νὰ λέη «Μὴ θᾶς μᾶ; δοῦ-
ναι κάτσε ἤτυχα».

Τὸ φῶς τῶν μεγάλων φάρων ἐνὸς αὐτο-
κινήτου διέκοψε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ σκο-
τεινὸ πέπλο ποῦχε τυλίξει τὸ μεγάλο δρό-
μο, κι' ἐκεῖ βλέπω κάτ' ἀπὸ τὰ δένδρα νὰ κρύ-
βονται τὰ ζευγάρια πῶχουν ἀνάγκη τῆς μονα-
ξιάς καὶ μὲς στὸν δρόμο νὰ προχωροῦν πα-
ρέες μεγάλες ποῦ τραγουδοῦν καὶ χορεύουν
εὐτυχισμένοι μὲς στὴ τρέλλα τους.

Περνῶ ἀδιάφορος μπρὸς στὴν εὐτυχία αὐ-
τῆ, στὴν ζωηρότερη ἐκδήλωσι τῆς ζωῆς, ποῦρ-
χεται μὲ τὸ θόρυβό τῆς νὰ τερᾶξῃ τὴν
ὄμορφην μὲς στὸ μυστήριό τῆς ἡσυχία τοῦ δρό-
μου μας. Τραβῶ γαλήνιος βυθισμένος μὲς στῆς
σκέψης μου τὸ δρόμο. Καμιά ἐπιθυμία
δὲν γεννιέται καὶ σὲ μένα, ἔπως σ' αὐτοῦς
γιὰ νὰ μὲ κἀνῃ νὰ φωνάξω, νὰ τραγουδή-
σω, νὰ χορέψω, ἢ νὰ ποθῆσω τὸ φίλιν καὶ
τὸ σφιχταγκάλιασμα. Εἶναι τόσο ἡσυχες;
ἀπόψε ἢ σκέψεις ἢ δικές μου μὲς τῆς τρελ-
λῆς τῶν ἄλλων, διαδέχονται ἢ μιὰ τὴν ἄλ-
λη ἤτυχα, ἀθόρυβα μὲς τὸ μυκλὸ μου, σὺν
τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ ποῦ δὲν συναντοῦν εὐ-
τε κατῆφορο στὸ δρόμο τους. Εἶναι σταθε-
ρὲς τόσο πολὺ, ὅσο ἀστατη εἶν' ἡ εὐτυχία
αὐτῶν ποῦ τραγουδοῦν καὶ σφιχταγκάλιαζονται.

Δυστυχισμένα πλάσματα!... ὅσο λυποῦμαι τό-
σο πολὺ γιὰ τὸ εὐπνημά σας ποῦ εἶναι τόσο
ἀπαίσιο αὔριο ὕστερ' ἀπ' τὸ σημερινὸ σας γλέν-
τι. Βλέπω στὰ πρόσωπά σας δλων ζωγρα-

φισμένη τὴν ἀπογοήτευσιν ὅσων αὔριο μὲ τὰ
μάτια φουσκωμένα καὶ μὲ τὸ κεφάλιν βαρὺ
ξαναβρεθῆτε στὴν πραγματικότητα καὶ ὅσο
λυποῦμαι, ὅσο λυποῦμαι πολὺ.

Τὰ μάτια μου ἀδιάκριτα πέσαν σ' ἕνα ζευ-
γάριν ποῦ τὸ φώτιζε τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ
ἔκει κάτω στὰ στάχια ποῦ γελαστὰ σφιχ-
ταγκάλιαζετο. Ἀλήθεια πόσους ἔρκους ἀγά-
πης ν' ἀλλάξανε τὰ δυὸ αὐτὰ πλάσματα ὅσο
ποῦ νὰ φθάσουν στὸ σφιχταγκάλιασμα πόσα
γλυκόλογα ν' ἀπαῖ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον πόσα
φεύτικα μέσα νὰ μετεχειρίσθησαν, καὶ πό-
σας ἐγγυήσεις νὰ ζήτησε ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν
ἄλλον;...


Ἡ αἰωνία ἀταπάτη ποῦ μᾶς κἀνει γιὰ
μιὰ στιγμὴ νὰ πιστέψουμε πῶς εἴμεθα εὐ-
τυχισμένοι, πῶς ἀγαπᾶμε καὶ ἀγαπώμεθα, γιὰ
νὰ βρεθοῦμαι αὔριο στὴ σκληρὰ πραγματι-
κότητα νὰ χωριστοῦμαι ὕστερ' ἀπ' τὸ σφιχταγ-
γάλιασμα, ὅσων δύο ξένοι, ὅσων δύο ἄνθρωποι
ποῦ δὲν γνωρίστηκαν ποτέ τους, ποῦ δὲν τοὺς
συνέδεσε τίποτε γιὰ νὰ τραβήξῃ καθένας τὸ
δρόμο του ἀκολουθώντας τὸ μοῖρατο, ποῦ ἄλ-
λοῖμονοι!, εἶν' ἀναπόφευκτο.

Φτωχὰ ὄντα!.. Πάντοτε ὄργανα μιᾶς δυνά-
μεις ποῦ λέγεται κοινωνικὴ συνθήκη καὶ
φυσικὸς νόμος, παίζετε ἕνα βόλο γιὰ τὸν
ὅποιο θὰ κοκκινίξεται μονάχα σας αὔριο Βου-
τογμένα καὶ ἠραμμένα καὶ σεις μὲς στὸ φέμ-
μα εἶν' ἀδύνατον νὰ τ' ἀποφύγητε. Καὶ ἔμωσ
δὲν ὅσο ἀδικῶ γι' αὐτὸ, εἶναι τόσο ἀπαρά-
τητο τὸ φέμμα στὴ ζωὴ! Ἄλλωστε πῶς μπε-
ρεῖτε νὰ τ' ἀποφύγετε ἀφοῦ κάθε μας λόγος
κάθε μας ἐνέργεια, κάθε μας σκέψιν εἶναι ψευ-
τικὴ!

Καὶ τὰ ζευγάρια ἀκούραστα ἐξακολουθοῦν
τὸ γλέντι τους. Ὡ! τί ζωὴ! τί μέθη! τί ἀλ-
κοολισμὸς ἀγάπης!... Κι' ἔμωσ θὰ περάσῃ κι'
αὐτὸ ὅπως περοῦν τόσα πράγματα στὴ ζωὴ
μας ποῦ μᾶς μεθοῦν μὲ τὸ νέκταρ τῆς μέθης των.

Διακοφτόν.

Ι. Σ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

 **ΨΙΘΑΘΙΑ ΑΡΙΑΝΟΥΤΣΟΣ & ΣΙΑ**

Μοδέρνα — Ἀνώτερα
τῶν Εὐρωπαϊκῶν
Μὲ τιμὰς ἐργοστασίου

ΠΡΑΤΗΡΙΑ
Σταδίου 57
Αἰόλου 166

ΟΡΘΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Συνδρομαί.

'Εσωτερικού. 'Ετησία δρχ.	48
'Εξάμην. >	24
Τρίμηνος >	12
'Εξωτερικού: Φράγκα	30

Συνδρομηταί γράφονται στα γραφεία, Φαβιέρου 7

Στὸ προηγούμενο φύλλο ἀπὸ τυπογραφικὸ λάθος παρελείφθηκε τὸ πρῶτο δ σιχο τοῦ τρίτου μέρους ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ κ. 'Αναστασίου Δρίβα.

Τὸ τρίτο λοιπὸν μέρος πρέπει νὰ διβαστῆ ἔτσι:

Μόλις τὰ βράδια τὰ φαιὰ θὰ πάρουν νὰ νυχτώσουν (οἱ βάρβαρες φωνές τὴν πολιτεία θὰ νεκρώσουν).

Μόλις τὰ βράδια τὰ φαιὰ θὰ πέδουν νὰ

νυχτώσουν (τὸ νοιάζουμε! - εἰ θεὸ νάρθοῦν ἔχθοι γὰ μᾶς σκοτώσουν).

'Ὀ! δὲν ἀκούεις! - ἔξω βογγοῦν οἱ γόοι τῶν βαρβάρων. Φίλε, μᾶς ἀναμένουνε τὰ στίφη τῶν βαρβάρων.

Μόλις τὰ βράδια τὰ φαιὰ θὰ πάρουν νὰ νυχτώσουν καὶ τὰ φαιὰ τὰ δύθαυπα τοὺς δρόμους, δὰ νεκρώνουν.

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Θερμῶς εὐχαριστοῦμεν ὁλόκληρο τὸν 'Αθηναϊκὸ τύπο γιὰ τὴν ἀναγγελίαν τῆς ἐκδόσεως τοῦ "Ορθου, ἰδιαιτέρως ὅμως τὰς ἐφημερίδας «'Ελευθερὸν Βῆμα», «'Ελευθερὸν Τύπον», «Καθημερινήν», «Μεταρρύθμισιν», «Πατρίδα», «Πολιτεία», «'Εμπρός», τὸν κ. Κώσταν Δημητριάδην διευθυντὴν τοῦ περιοδικοῦ «Πανελλήνια» τὸν κ. κ. Βάσον Μεσσολογγίην, τοὺς κ. κ. Μ. Βαϊᾶνον, Παῦλον Καρβούνην, Πλάτωνα 'Αναστασόπουλον καὶ τὴν διδα Λουλούκαν 'Ιωαννοπούλου.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΤΗ ΒΕΝΕΤΙΑ ΝΕΙΡΟΜΑΙ

Τῆ Βενετία νείρομαι τὴ χώρα τῶν 'Ερώτων
 μὲ τις πανώρηες δροσερὲς καὶ ἠδόνικες ἑταῖρες
 καὶ μὲ τὰ χαλκοπράσινα καὶ γαλανὰ κανάλια
 π' ἀλαφροσκίζουν σᾶν πουλιά, ἀνάλαφρες γοντόλες
 Τὰ Δουκικὰ τὰ μέγαρα τὰ μυριοστολισμένα
 μὲ θλιμμένες δέσποινες ποῦ σᾶν ἢ μέρα
 σβύνει

Ξεσποῦνε σὲ λυπητερὰ τῆς μοναξιάς τραγούδια
 παίζοντας ἀπαλόχορδες μελόμενες κιθάρες
 Τὶς ἐκκλησιᾶς τὶς πληχτικὲς π' ὠρθόνονται στὸ
 θάμπος

μὲ τις παλῆς συμβολικὲς κι' ἀδρὲς τοιχογραφίαις

καὶ τὰ θλιμμένα σήμανδρα π' ἀχοῦν συλλογισμένα

μέσα στὴν ἤρεμη σιωπὴ μὲ τὸ σκληρὸ τους τόνον

Μὰ ὡς κάποιον ἄρωμα βαθὺν' ἀπλώνεται τριγύρω

Πεθαίνουνε λιγόθυμα τὰ πλᾶνα ὄνειρά μου

ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΚΟΒΑΤΣΟΣ

